

Vicente del Bosque: entrenar la normalitat

Les reflexions sobre integració de l'entrenador de futbol i pare d'un noi amb Down

Vicente del Bosque | Alma, la xarxa social social

Quan em pregunten com em defineixo com a persona sempre dic que soc un tipus normal. He tingut una professió que m'ha posat durant molt de temps a l'aparador, però al final, tinc la família, la intimitat, la feina..., com tothom. O gairebé tothom. N'hi ha que han de lluitar una mica més del compte perquè els tractin com a iguals.

[nointext]

L'entrenador de futbol -que també és pare d'un noi amb Down- reflexiona sobre la importància de la integració. Ho fa a Alma, una nova manera de parlar de la realitat social (https://miradesambanima.org/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=). Amb actitud i optimisme. Des de la diversitat. I a partir de les històries de "la Caixa". Alma, la xarxa social social vol ser també un punt de trobada de les infinites realitats socials del nostre món.

Amb la meua dona, la Trini, tenim tres fills. Els tres els hem educat de manera similar. No hem fet concessions. El mitjà té 28 anys i es diu Álvaro. És un noi fantàstic. Cada matí el primer que fa és passejar el gos. Treballa en una empresa de serveis. S'encarrega de recollir la valisa que arriba als diferents departaments, la registra i la distribueix. Alguns caps de setmana va al circuits de

karts. També fa esport: natació, pàdel i futbol sala. És un noi molt sociable. Molt normal. Això sí, té la síndrome de Down.

No és que un dia, de sobte, decidíssim donar visibilitat al cas de l'Álvaro. No ho vam pas pensar, va passar i prou. El 2010 estàvem competint al Mundial de Futbol amb la selecció espanyola i el meu fill em va dir que si guanyàvem pujaria amb mi a l'autocar. Jo no hi vaig donar cap importància perquè veia la victòria gairebé impossible. Però, al final, va passar, i l'Álvaro es va passejar amb nosaltres a l'autocar. Va ser totalment espontani, però tothom va veure que teníem un fill amb la síndrome de Down. I la veritat és que donar-hi visibilitat i tractar-ho amb normalitat va ser el millor que podíem fer.

"La nostra professió ens dona un lloc al món".

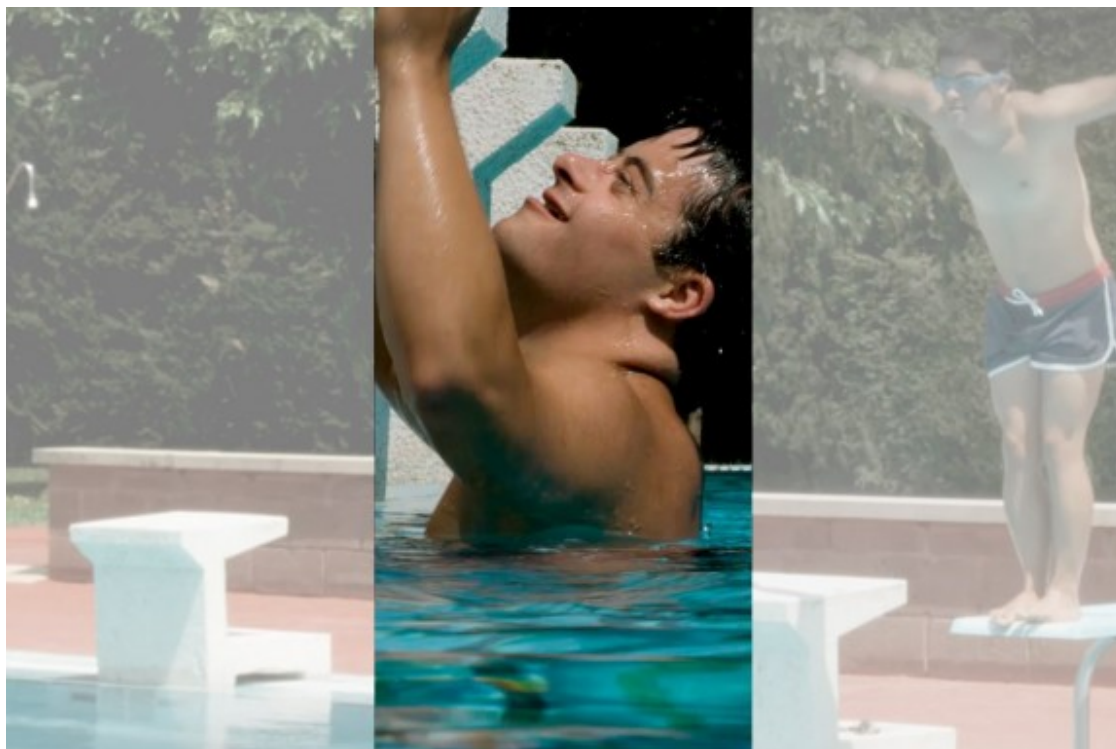
Juntament amb altres coses, com el lloc on naixem o la família que tenim, la feina ens ajuda a definir-nos com a persones. Jo vaig arribar a Madrid als 17 anys i el Reial Madrid em va formar i em va educar. La nostra professió ens dona un lloc al món. Tothom té (o hauria de tenir) una feina. És una cosa tan present i tan significativa a la nostra vida que no tenir-ne posa barreres, econòmiques, però també emocionals, entre nosaltres i els altres.

I el que teníem clar la meua dona i jo quan l'Álvaro va néixer era que volíem que anés a una escola d'integració -i va anar a una de pionera a Madrid per a nens amb discapacitat- però, sobretot, volíem que tingués una feina. I el més important és que quan es va fer gran va ser ell mateix qui ens ho va demanar.

"A qualsevol persona tenir feina li aporta un equilibri en tots els sentits".

Ara és feliç a l'empresa. És feliç i ens fa feliços. Ha trobat el seu lloc. A qualsevol persona tenir feina li aporta un equilibri en tots els sentits, i per a aquests nois, a més, una feina també és el primer pas cap a l'autonomia personal.

Fa poc vaig llegir dades de l'Institut Nacional d'Estadística que confirmaven que només el 23% de les persones amb discapacitat té feina. Per això és vital el que fan entitats com La Caixa? (https://obrasociallacaixa.org/ca/home/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccion&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=), que els donen suport no tan sols en el pla econòmic, sinó també en temes de formació i assessorament.

Vicente del Bosque reflexiona sobre la importància de la integració. Foto: Alma, la xarxa social social

Aquestes iniciatives, que els preparen i els posen en contacte amb empreses, com ho fa el programa Incorpora

(https://www.incorpora.org/ca/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=) o altres com l'Stela de Down Madrid

(<https://downmadrid.org/premios-stela-2019/>), són bàsiques. Els ensenyen comportaments, a fer tasques concretes i, alhora, eduquen les empreses perquè guanyin consciència ètica i sàpiguen tot el que aquests nois amb capacitats diferents poden aportar a la societat. Perquè realment poden fer molt més del que creiem. Allà on van, sumen. I, a més, propicien un ambient laboral més sa i tolerant entre tots els treballadors.

"Tots, en algun moment de les nostres vides, podem tenir alguna discapacitat".

Sempre m'ha agradat Miguel de Unamuno perquè era un home que respectava els que no pensaven com ell. I crec que ho hauríem de tenir més present: cal ser oberts i escoltar els que són diferents de nosaltres. Realment hauríem d'empatitzar una mica més amb les persones amb discapacitats perquè absolutament tots, en algun moment de la vida, podem tenir alguna discapacitat, física, però també mental. Jo, per exemple, abans jugava al futbol i em movia força bé i ara em costa caminar. I no és broma.

[noticia]191223[/noticia]

[noticiadiari]2/191020[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/190024[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/188237[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187919[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187538[/noticiadiari]